

מעשה באחד רמאי שהלביש עצמו בגדים יקרים, וכך יצא לרחובה של עיר, כשמראהו כמראה אברך עשיר וכן טובים. נזדמן לשם עובר אורח, שבא ממקום רחוק, ואין הוא מכיר איש בעיר זו. נכנס איתו הרמאי בשיחה והתחיל משדלו בדברים - אפשר נצרך הוא לדבר מה, אפשר אינו יודע לאן יפנה בעיר זרה - הרי מוכן ומזומן הוא להילות אליו ולהוליכו לכל מקום שירצה. במקרה חופשי הוא היום ובטל ממלאכתו, ויש לו פנאי לארח לו חברה. שמח האורח על ההצלחה שהאירה לו פנים, הן הוא לא ציפה לכך כלל. הודה בדברים חמים למארחו, ובלבו הרהר: אין אמת בדברי הבריות, כי פסו בני אדם מהוגנים מקרב הארץ. הולך הרמאי את האורח בעיר לכאן ולכאן, והראה לו רחובותיה ושוקיה, לבסוף אמר לו: "מאחר שאורחי אתה, בוא ונכנס לבית אוכל, ואכבד אותך בסעודה דשנה כראוי לאדם מהוגן ומכובד שכמוך. ובאשר לחשבון, דמים אלה ביני ובינך מה הם?". נכנסו שניהם לאחד מבתי האוכל,

(משלי החפץ חיים)

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

- ✓ אמרו רבותינו בתלמוד: אין מראים לו לאדם בחלום אלא מהרהורי ליבו (מה שהוא מהרהר ביום), ולכן אדם לא רואה בחלום דקל של זהב, וכן לא רואה פיל שנקנס בתוך נקב המחס, כיון שאדם לא רואה דבר זה בהקיץ, ולא מהרהר בו ביום.
- ✓ נאמר בפסוק (במדבר יב): "בחלום אדבר בו", ונאמר לעומת זה בפסוק נוסף (זכריה יב): "וחלומות שוא ידברו", והשיבו בתלמוד: כאן על ידי מלאך, כאן על ידי שד. כלומר על ידי מלאך החלום אמיתי, אבל על ידי שד החלום שוא ושקר.
- ✓ לאור האמור שחלום אמיתי בא על ידי מלאך, אין לו לאדם לחוש לחלומות ואין לו לפחד כלל, כי בודאי לא כל אדם זוכה שמלאך יבוא אליו בחלום, וזהו אחד משישים בנבואה, ורק אל השרידים אשר ה' יקרא. ורוב ככל החלומות שוא ידברו, ובפרט בדור יתום כזה אינו נמצא איש כזה שתעלה נשמתו לשיבה של מעלה ויגלו לו עתידות, כמו שהיה נהוג בקדושי עליונים רבותינו הקדמונים. וכן אין מי שיזכה שיגלו לו עתידות על ידי מלאך, אלא רק כוח הדמיון פועל וחושב מחשבות קדמה ומזרחה צפונה ונגבה, ויש שרעיונותיו עולים על משכבו, ויש חלומות מבוהלים על פי מה שגובר המרה מחמת רוב אכילה שתיה או מחמת עצבות וכדומה, ויש שרורות ושדים וליילין צוחקים בנשמתו בהיותה באויר העולם, ומראים לו דברי שקר וכו', ועל כן יותר טוב שלא לחוש כלל לחלומות.
- ✓ השדים יודעים את הדברים שבני אדם מקפידים עליהם ורואים אותם בחלום, ולכן הם מראים אותם לבני אדם כדי לצער אותם שיתענו עליהם, ולכן אין לו לאדם לחוש לחלומות כאלה. וצריך האדם לדעת שהמתענה על חלומות שאלה, ואינו שואל חכם
- ✓ הרואה חלום ונפשו עגומה עליו, ייטיבו בפני שלושה מאוהביו. וייטיב את החלום לאחר תפילת שחרית או לפני התפילה, ויזכור החלום במחשבתו בשעת ההטבה. ולכתחילה יש לחזור אחר שלושה גדולים ועדיף תלמידי חכמים, ואם אין שלושה גדולים יש לצרף עמהם קטנים אם הם מבינים את פירושי התיבות של ההטבה.
- ✓ סדר ההטבה, בעל החלום אמר בפני שלושה מאוהביו: "חלמא טבא חזאי, חלמא טבא חזאי, והם ראיתו", "חלמא טבא חזאי, חלמא טבא חזאי", והם עונים: "חלמא טבא חזייתא, חלמא טבא חזייתא, חלמא טבא חזייתא. חלמא דידך טבא הוא וטבא להוי, רחמנא לשויה לטב, שבע זמנין יגורון עליך מן שמיא דלהוי טבא, טבא הוא וטבא להוי". והמטיבים צריכים שיאמרו את הנוסח חלמא טבא חזייתא וכו', שלוש פעמים, ויש אומרים שיאמרוהו שבע פעמים.
- ✓ כשעושים הטבת חלום לנשים או למי שאינו יודע ללמוד, המנהג הוא שהחולם אומר "חלמא טבא חזאי", בלשון שמבין, ואחר כך אומרים לו המטיבים "חלמא טבא חזייתא" וכו', וכן את כל הסדר. אומנם עדיף יותר ללמד את החולם שיאמר חלמא טבא חזאי בלשון ארמית כלשון הגמרא, מפני שיש בלשון זה טעם על פי הסוד.
- ✓ לאחר הטבת החלום יתן החולם מעות לצדקה, ויאמרו לו המטיבים: תשובה תפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה, ושלוש לך ולנו ולכל ישראל אמן.
- ✓ מותר לעשות הטבת חלום בשבת, וכן נהגו כמה גדולים וחסידים לעשות הטבת חלום בשבת ויום טוב.

(התפילה והלכותיה)

ישא ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבקהילת "מקור חיים" יע"א בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א

להצלחת דן בן חנה וזוג' עכב"ב-לבריאאות שמירה עליונה והרמת קרן המזל וכט"ס לעד אכ"ד

גליון מס' 492

ערש"ק פרשת "לך לך" י' במרחשון תשע"ו

לא להלווין!

אחד מעשרה הניסיונות שנתנסה אברהם אבינו - עמוד החסד, מופיעה בפתח פרשתנו "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך וגוי", לעזוב את מקום המגורים ולעקור ביום מן הימים אל הבילתי נודע... כאשר העתיד לוטה בערפל! כמדומה שאחד מהניסיונות שזוכים בני דורינו להתנסות בו היינו "לך לך", לא פעם נדרשת מאיתנו מסירות נפש לעקור הרגלים, מידות והנהגות שונות, ובפרט החוזרים בתשובה שזכו לטעום ולהכיר ולהעיד קבל עם ועדה "ה' הוא האלוקים" - לכו אחריו. מתנסים ביתר קושי בניסיון זה, אולם מובטחים אנו ומצוידים בברכה שהתברך אברהם אבינו "ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמה והיה ברכה!" לא זאת בלבד שכל החברים, המכרים והמשפחה שיתכן שבתחילת הדרך, התנגדו ונלחמו, הרהרו וערערו על צידקת הדרך, לבסוף יכירו ויודו, ישבחו ויפארו שזאת הדרך שנלך בה אין בילתה! הדרך הסלולה לנו מדורי דורות, מידות טובות והנהגות ישרות, חוקי חיים מתורה שמיימית! כמדומה שאחד מהאמצעים, שיוכל לנו לעזור בניסיון לא קל זה, לעמוד מנגד לכל קול וקול המתנגדים לדרך האמת, היא על ידי התבוננות פשוטה, שכל מצוה יקרה יותר מיהלום, ואם היינו הולכים בגן החיות ליד כלובי הקופים והנה מכיסינו נופלת אבן ספיר, יקרת ערך לאין ערוך, וצריכים אנו להתכופף לתוך הבור ששם היא שכנה, ומצאה מקום מנוחתה... והקופים מסתכלים עלינו בעיניים פערורות! האם יעלה על דעתנו שאין זה מכבודינו להתכופף בצורה משונה שתעורר גיחוך בקרב הקופים המקפצים? ודאי ודאי שלא! אין זה בכלל יעלה על דעתנו להתחשב בקול צחוקם, בעת אשר יודעים אנו היטב ללא צל של ספק את ערכה הרב שלא יסולא מפז של אותה אבן חן! הוא הדין והיא התשובה לכל אותם חוזרים בתשובה שנבהלים מתגובתם הקיצונית ומגיחוחם של אותם יהודים תועים - נשמות יקרות, שהערב רב, הטיל בס זווהמת הנחש ועקר אותם ממקור מחצבתם. צחוקם לא אמור להיזי אותנו ולא פסיק קטן מדרך האמת, אדרבא מעידים המה בכך על כיסלותם ובערתם כי רבה, ועליהם אין לנו אלא להתפלל לה' יתברך שיעיר רוחם וליבם להכיר שזרכם דרך חתחתים המה, קוצים ודרדרים אשר פירותיהם באושים, כידוע וכמפורסם ללא צורך בראיה! נתפלל שיזכו לחזור גם הם לדרכי האבות, לעקור את "אליילי הזהב", תאוות העולם הזה ותענוגיו, ולרדוף אחר מקור הטוב, כפי שלימדנו המשורר האהוב לאלוקיו, דוד המלך עליו השלום - "ואני קירבת אלוקים לי טוב!" יודעים אנו שערכה של כל מצוה ומצוה גדולה לאין ערוך ולכן אין שכר מצוה בעולם הזה, כי בעולם גשמי אי אפשר לשלם מכיון שכל חפצי העולם לא ישוו בערכם לכך! נתחזק בדרך האמת ונזכה לקיום הנבואה והשיב לב אבות על בנים ולב בנים אל אבותם במהרה בימינו - אמן!

המפתח לעושה

אחד מסימני הגאולה שניבאו חז"ל בסוף מסכת סוטה הוא שהפרטה תכלה מהכיס. אין זה סוד כלל שקשיי הפרטה ודוחק הכלכלה מצויים בכל מקום. רבים הם האנשים שקשה להם לגמור את החודש בשלוח וכן רבים הם האנשים שמקבלים באופן תדיר טלפון מהבנק על מצב המינוס. כמובן שאת נבואת חז"ל וגזירת השם יתברך שלפני בוא גואל שיהיה דוחק וקושי בפרנסה אין לשנות, אולם אפשר גם אפשר לעדן את הגזירה. יכול להיות אדם עם הרבה כסף, יכול אדם להיות עם ממון רב, אך אין לו ברכה בכספו. כיצד אפשר לזכות לברכה? כיצד אפשר לגרום לכסף להשמר? כיצד ניתן שגם אם לא מרוויחים כסף רב והמשכורת קרובה לשכר מינימום, בכל זאת אפשר לגמור את החודש בשמחה, בכל זאת נרגיש שיש ברכה בכסף, הכסף מספיק ולא מורגש שחסר. ובכן התשובה לכך מצויה בפרשתנו. התורה הקדושה מעידה: "ולאברם היטיב בעבורה (בעבור שרה אשתו) ויהי לו צאן ובקר וחמורים ועבדים ושפחות ואתונות וגמלים". ודרשת הגמרא (בבא מציעא נט.) ואמר ר' חלבו: לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו שנאמר: ולאברם הטיב בעבורה. וממשיכה הגמרא ומספרת על האמורא הקדוש רבא שהיה אומר לבני מחוזא לכבד את נשיהם ובכך יזכו לעושר גדול. אדם שמפנים את הדברים ויודע שכבוד אשתו מכוון לכבוד השכינה הקדושה ועושה את הדברים לשם שמים, בודאי שיזכה לאושר ועושר ולכל הברכות הכתובות בתורה.

זמני כניסת השבת ויציאת השבת

ת"א	ת"ב	ת"ג
17:38	18:36	19:11
17:23	18:34	19:11
17:30	18:35	19:08
17:41	18:37	19:11

הפטרה: למה תאמר יעקב

מדברי ראש הישיבה הרב ר' יוסף מוגרבי שליט"א

זיווך הבנים

מה הראיתם לילד?

ישנם הורים שבמקום לקרב את הילדים לתורה ועבודת ה', פועלים הם להיפך, מוכיחים בכל עת ובכל רגע, בפנים חמוצות ובקול נוקשה, בודאי שאין זו הדרך בה הורונו חז"ל לתת מוסר ולהוכיח ובודאי שלא לילדים. מי שרוצה להוכיח ילד או לתת לו מוסר, עליו לחפש בדברי רבותינו או במעשיהם איך הדרך ואיך הצורה, ומאחת ממעשיות הפלא שתובא כאן, נלמד ונשנן את הדרך, ובודאי שהתועלת תגיע בצורה מהירה ויעילה יותר.

מסופר על הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי זצ"ל, שסיפר אחד מתלמידיו, הרב אברהם ברדקי: "לפני כשלושים ושש שנה, בהיותי תלמיד בתלמוד תורה "עץ חיים" בירושלים, התקוטטו מספר ילדים בפתח הכניסה לתלמוד תורה. ראה זאת רבי אריה, קרא לתלמידים והכניסם לחדר, נטל מארון הספרים מסכת יומא, עלעל בספר עד שהגיע לדף פו', והתחיל לקרוא מתוך הגמרא את הקטע המדבר בגודל העוון של חילול השם. תוך כדי לימוד, התרגש הרבי, החל בוכה ואומר: "אני מוכן להסתלק מהעולם ובלבד שלא אגרום חילול השם". למותר לציין עד כמה השפיעו הדברים הללו על ליבותינו, ואנו בכינו עימו... וכל מילה מיותרת.

שלום בית

"כבוד" ו"זילזול" במושגי חז"ל

מסופר בתלמוד ירושלמי סוטה פרק א' הלכה ד': רבי מאיר היה נוהג לדרוש בבית הכנסת של חמת כל ליל שבת, והיתה שם אישה שנוהגת היתה לשמוע את הדרשה. פעם אחת האריך רבי מאיר בדרשה, וכשהלכה האישה לביתה ורצתה להיכנס מצאה שהנר כבה. אמר לה בעלה: היכן היית? אמרה לו הלכתי לשמוע את הדרשה. אמר לה בעלה: כה יעשה לי אלקים וכה יוסיף, שאת לא תכנסי לבית עד שתלכי ותירקי בפני הדרשן. צפה זאת רבי מאיר ברוח הקודש ועשה את עצמו כחושש בעיניו ואמר: כל אישה היודעת ללחוש על העין תבוא ותלחוש. אמרו לה שכנותיה: הנה הגיע הזמן שתשובי לביתך, עשי את עצמך לוחשת על עינו ותירקי לתוך עינו. באה לרבי מאיר. אמר לה: כלום יודעת את ללחוש על העין? מרוב פחד אמרה: לא. אמר לה: אם כן, תירקי לי בעין שבע פעמים, ויהא לי לרפואה. לאחר שירקה אמר לה: לכו ואמרי לבעלך: אתה אמרת לי לירוק פעם אחת, ואני ירקתי שבע פעמים. אמרו לו תלמידיו לרבי מאיר: רבי, כך מבזים את התורה? אילו אמרת לנו, היינו מביאים את האיש והיינו מלקים אותו על העמוד, עד שהיה מתפייס ומרצה לאשתו. אמר להם: וכי יהי כבודו של מאיר חשוב יותר מכבוד הבורא יתברך שמו? ומה אם שם הקדוש שנכתב בקדושה, אמר הכתוב שימחה על מים בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו, כבוד מאיר לא כל שכן?

ועתה בואו חשבון! מי מאיתנו היה מוכן להתנהג כך עם אשתו או עם בעלה? מדוע לא? כבוד! מה פתאום שאני אהפך למזולזל או מזולזלת עד כדי כך? שהוא יתחיל לדבר! שהיא תתחיל לרמוז שכבר "התקפלה" ואז נראה! באו חז"ל ולימדונו מהו כבוד אמיתי! ואשרי הממהר להיות "מזולזל" בעבור השלום, שבוה נעשה מכובד ביותר, ויפה שעה אחת קודם.

אמרי שפר

הרה"ק רבי דוד בודניק אומר: מה שיש בדמיון יש במציאות, מה שיש בשקר יש באמת, מה שיש באיסור יש בהיתר, העיקר הנקודה האמיתית.

הרה"ק רבי מנחם מנדל מקוצק אומר: אם אני הנני אני משום שאני הנני אני, ואתה הנך אתה משום שאתה הנך אתה - הרי אני הנני אני ואתה הנך אתה. אולם אם אני הנני אני משום שאתה הנך אתה ואתה הנך אתה משום שאני הנני אני, הרי אין אני ואין אתה אתה.

הרה"ק המגיד ממזריץ אומר: בפשטות ותמימות - אפשר להגיע אל האמת.

הרה"ק רבי אברהם חסדאי אומר: המוסר הכשר כשימות - ינוח וידאגו עליו והעול כשימות - ידאג, וינוחו ממנו.

(פתגמים נבחרים)

מטעמים לשיבת

"כל רמש אשר הוא זז, לכם יהיה לאכלה" (ו, ט)

אמרו בגמרא שמימי האדם הראשון אכלו רק פירות וירקות, ולאחר המבול הותרו לאכול בשר, ושאל רבינו האור החיים הקדוש זצ"ל: יש לדעת, מדוע לא הותר בשר לאדם, אלא לנח? ונראה, כי נח - משלו נתנו לו, לשלוש סיבות: האחת, שבאמצעותו מצא ה' לנכון לקיים את בעלי החיים בתיבה, והם חבים לו את חייהם. השניה, שהוא טרח ויגע בהם בתיבה להאכילם ולהשקותם, ועליו נאמר: "יגיע כפיך כי תאכל". והשלישית, שבגללו, על ידי קרבנו, הבטיח ה' שלא יביא עוד מבול לשחת את הארץ. ואם בעלי החיים חייבים לו את חייהם - הותר לו לאכול מבשרם!

(מעייין השבוע)

"את קשתי נתתי בעֶנְךָ, והיתה לאות בריתי" (ט, יג)

פירש רבינו הרמב"ן ז"ל: אומנם הקשת היא תופעה טבעית של השתברות קרני האור בטיפות הגשם. אבל הצורה של חצי עיגול ענק המתנשא לעבר השמים, צורה זו יש בה סימליות. ידוע, שכאשר אדם חמוש

"איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלקים היתה הנהגתו" (ו, ט)

שאל "הקול יהודה": הנה שלוש פעמים נזכר "נח" בפסוק זה. ונראה לפרש על פי מה שיש להסביר את הפסוק "ונח מצא חן בעיני ה'". שצריך האדם להיות נח לבריות ובה ימצא חן בעיני ה'. ובא הכתוב ואומר "אלה תולדות נח נח", כפל תיבות "נח", ללמדנו כי לא מספיק שיהיה האדם נח לאחד, דהיינו שיתנהג בנחת רק עם הבריות, אלא עוד נח, שגם בעיני שמים צריך להיות נח, שצריך לדקדק בכל מעשיו ולקיים את שני סוגי המצוות, גם בין אדם למקום וגם בין אדם לחבירו. אומנם לפעמים ישנה התנגשות בין זה לזה, שאם יהיה נח לבריות לא יהיה באותה עשה נח למקום, כגון שבאים חברים לבקרו ומשוחחים עמו ומפריעים לו ללמוד או לעשות מצוה מסוימת, ואם יעשה רצונם יהיה נח לבריות אבל לא יהיה נח למקום, כיצד יעשה? - הלא יהיה מוכרח לבטל נח אחד! לזה אמר "את האלקים היתה נח", כלומר אם יקרה לך דבר כזה, עזוב את "נח לבריות" ותתפוס "נח למקום".

(תורת הפרשה)

מוקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

משהבחין ברבי שמואל אהרון, אורו עינו. "באמת חפצתי ללבן עמו סוגיא קשה במסכת קדושין...". אמר הרבי... והורה לו להתישב ליד השולחן. הרבי החל להרצות קושיא חמורה, ורבי שמואל אהרון מקרב בחשאי את הצלחת ומחכה במתיחות רבה... מן הדלת מציצה הרבנית לראות, האם כבר טעם הרבי משהו... והנה, מבלי משים, נטל הרבי משהו מן הצלחת וקירב לפיו... אנחת רווחה חשאית נעקרה מפיו של רבי שמואל אהרון: סוף סוף הכניס הרבי מזון כלשהוא לפיו... לפתע הבחין הרבי בצלחת ודחה אותה מעל פיו, כאילו מטרד היא שיש להפטר ממנו במהירות! והחל לצטט בעל פה את הרשב"א המוקשה לסוגיא זו... אך רבי שמואל אהרון בעדינות מקרב בחזרה את הצלחת... שוב נשמו הכל לרווחה - תוך כדי משא ומתן נלהב בעניין הסוגיא הקשה, טעם הרבי עוד משהו... כך הצליח הרבי לתרץ את הקושיא המסובכת, וגם כמעט מחציתה של צלחת האוכל העלובה התרוקנה סוף סוף מתכולתה... על התמדתו הנפלאה של הרבי, ועל רצונו למצוא תמיד עוד רגע פנוי בכדי לעסוק בתורה, אפשר להיווכח מתוך "עדות חיה", אחת בין רבבות, והיא כתובה ב"מכתב תורה" של הרבי, בה הוא מתחיל: "כיון שבינתים נשתהה ביאת האוטו אמרתי כרגע להשיבו..." (ח"ו סי' תל"א - לחתנו האדמו"ר מזויעל). פשוט "הרויח" עוד כמה דקות בהם יכול לעיין בדברי תורה, ואף הספיק לכותבם... (מה אהבתי תורתך)

רק בשעת צהרים מאוחרת סיים הרבי תפילת שחרית. תפילה ארוכה וממושכת שתבעה מהרבי האדמו"ר מצאנז - קלזינבורג הור"ק ר' יקותיאל יהודה הלברשטאם זצ"ל כוחות גוף ונפש מרובים... הרבי עדין לא טעם מאומה... בכלל מיעט הרבי מאוד לאכול! וכשטעם משהו, עשה זאת בעל כורחו, שהרי אין ברירה ועליו לספק את צרכיו של החומר העכור התובע את שלו... ואם אין ברירה, וחייבים לאכול דבר מה כדי להחזיק את הנפש בגוף, הרי שלפחות תוך כדי כך אפשר ללמוד... כדי שפעולה זו תעשה אגב לימוד התורה הקדושה... תמיד דאג הרבי ללמוד תוך כדי הסעודה! וכאשר רצה תלמיד מן הישיבה להכנס אליו ולשוחח בלימוד, ביקש שיעשה זאת בזמן שהוא אוכל... גם ביום זה נטל הרבי ספר ועיין, אבל כדרכו, משהחל ללמוד בו, שוב לא זכר את הצלחת שלפניו... פניה של הרבנית שהציצה מן הדלת לבשו דאגה עמוקה... "מה יהיה?", חשבה, "הן הרבי משקיע בתפילה ובלימוד את תמצית כוחותיו, את חלבו ודמו, וכיצד יקבל הגוף החלוש את אשר הוא זקוק לו?... הרי עלול הוא חס ושלום להתמוטט!..." נזכרה הרבנית שהגאון רבי שמואל אהרון פלדמן, מחשובי רבני צאנז, נמצא במקום, ובמהירות רבה הזעיקה אותו. "אנא, הרבי איננו טועם דבר. חוששת אני כי יגיע לאפיסת כוחות מוחלטת", התחננה. מיהר רבי שמואל אהרון לחדרו של הרבי. כשהגיע לא הצליח לראות את מקומה של הצלחת... זו היתה מוסתרת על ידי ערמות של ספרים שהקיפו אותה סביב... והרבי מעיין במרץ, פותח ספר, אחר ספר נוסף. עוד מעט שעת בין הערביים, והסעודה נשכחה לגמרי.

הייתם לו סגולה

סגולה שתבוא לו שינה, שיחשוב על אמונת תחיית המתים, וגם יחשוב בגלי הים ותבוא לו שינה.

סגולה נוספת שתבוא לו שינה, שיאמר פסוקים אלו כמה פעמים עד שישן: "תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב", "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", "סעפים שנאתי ותורתך אהבתי", "אור זרוע לצדיק ולשרי לב שמחה".

מי שיש לו נידודי שינה ולא יכול להרדם, יאכל עגבניה אדומה והתנומה תבוא לעפעפיו. (התפילה והלכותיה)